

Суочена са реакцијом на одржавање Параде поноса у центру Београда, Влада је организаторима предложила резервни положај, а тај је управо требало да буде испред седишта те Владе, на Новом Београду. Лично их је примио, тешио и убеђивао председник Владе у Србији. Поносни као и њихова парада, организатори су то одбили. Параду су отказали када код власти у Србији буде више разумевања за њих.

Социјално одговорна Влада у Србији је тако показала како се брине за угрожене мањине. Истовремено је показала да радници, ако желе да их прими председник те социјално одговорне Владе, не треба да штрајкују глађу, секу делове тела и другим непримерним актима указују на стање у коме се налазе. Начин да Влада и власт у Србији (које су и социјално одговорне) поведу рачуна о њима је да постану и они понижени учесници Параде поноса.

Због недозвољеног окупљања власт у Србији је ухапсила тридесет пет десничара, националиста, хулигана, злочинаца, геноцидичара итд. Двојца су експресно добила по тридесет дана затвора. МУП је издао, а медији моментално пренели саопштење да је код ухапшених пронађен један боксер, три димне кутије, две бакље, а у Змај Јовиној улици већа количина камења офарбаног црвеном бојом.

Ово саопштење заслужује да се подробно и рационално анализира.

Најпре, чудно је да МУП ту своју успешну акцију проналажења ових реквизита није документовао ниједним снимком. За њих је био ускраћен чак и свевидећи и свезнајући Б92, па и наш јавни сервис, односно право да не знамо ништа. Такође, нелогично је да су ухапшени носили навијачке реквизите, али је намера саопштиоца саопштења очигледно била да их поистовети са хулиганима који су пребили Французе.

Бисер о црвеном камењу је врхунац. Из штурог саопштења не може се закључити да ли је камење нађено у неком стану, подруму, тавану или другом објекту који се налази у улици, или је нађено на самој улици, али се може закључити да није нађено у џеповима ухапшених, јер не сумњам да би то МУП нагласио, а медији објавили. Такође се не може закључити којом је то најсавременијом форензичком методом у најкраћем могућем року ово камење повезано са ухапшенима, као и зашто би они губили време да га офарбају, осим ако као први у свету нису хтели да обоје камење којим би потом гађали учеснике

Камење је поцрвенело од стида

Пише: Љубиша Спасојевић
среда, 23 септембар 2009 23:40

поворке. (Ако је то била намера, камење би тада, ваљда, требало да буде офарбано у боје дуге.) Да ли је неко од ухапшених седео на том камењу? Да ли је био близу? Да ли су нађени отисци неког од тридесетпеторице на њему? Или ДНК трагови? Или трагови црвене боје на одећи, обући, деловима тела ухапшених? Опет капа доле за истрагу, која је брзином до сада непознатом у криминалистичкој науци и пракси повезала камење, отиске и ДНК (докази) и ухапшене (починиоце). Требало је у року од неколико сати проверити научним методама сваки камен, сваки отисак и сваки траг боје. Неколико хиљада анализа, за неколико сати. Браво мајстори!

Судија за прекршаје је под теретом нађеног доказног материјала одрезао по тридесет дана Обрадовићу и Вацићу. Са пуним правом јавност очекује да ти материјални докази своју пуну тежину добију у кривичном поступку који следи.

Такође би требало указати и на доследност правосудних органа у Србији. Похапшени нису носили офарбано камење, али је то камење доказ њихових криминалних активности. Министар унутрашњих је носио кофер, али тај кофер и поред садржаја, није доказ његових криминалних активности.

И на крају још само једно питање. Камење је поцрвенело, могу ли то и творци ове целе ујдурме?